

Ionuț Leonard Corbeanu

Întoarcerea filosofilor

Analiză și reflecție

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuvânt-înainte.....	5
Notă informativă.....	9
Introducere.....	13
Capitolul I – Familia.....	21
Capitolul II – Rudele.....	41
Capitolul III – Prietenii.....	56
Capitolul IV – Vecinii.....	67
Capitolul V – El și ea.....	90
Capitolul VI – Adnoto.....	110
Capitolul VII – Funcția serviciului.....	116
Capitolul VIII – Societatea.....	134
Capitolul IX – De ce drogurile?.....	152
Capitolul X – Religia.....	170
Capitolul XI – Natura umană.....	187
Capitolul XII – Mistica.....	215
Capitolul XIII – „ <i>Philosophia perennis et universalis</i> ”.....	221
Capitolul XIV – Concluzii.....	230
Capitolul XV – Anima mea.....	236

Quod erat demonstrandum! afirmăm cu emfază.

Iată de ce filosofia atât de greșit interpretată în zilele noastre poate fi găsită doar pe terenul practic al scindării de sine.

Această flacără a înțelepciunii va putea arde în interiorul nostru când, așa cum deja am menționat, cu sudoarea frunții noastre vom fi plătit înțelegerea a ceea ce suntem acum.

Prin ceea ce este, lucrarea de față își propune să fie o oglindă a reflecțiilor asupra imensului tărâm psihologic în care cu toții ne avem existența și pe care într-un mod paradoxal ajungem să îl ignorăm în totalitate.

Să nu uităm că orice rod mai mare sau mai mic ajunge să fie hrană pentru cel flămând. Rod al înțelepciunii pe care cândva eclesiastul l-a gustat. Și l-a gustat din plin!

În încheierea acestei introduceri afirmăm odată cu Geneza însăși, început a tot și a toate: FIAT LUX!

Capitolul I

Familia

Fără niciun fel de introducere, subliniem în mod direct dificultatea pătrunderii unui astfel de subiect.

Pentru fiecare, familia a reprezentat și reprezintă de departe cel mai intim fundament al dezvoltării noastre, al fiecăruia.

Este de ajuns o simplă pronunțare a termenului și întreaga noastră atenție se va afunda în plan meditativ, reflectând asupra trăirilor care prind iarăși viață în profunzimile noastre.

Câte drame, câte tragedii, evenimente de tot felul au fundamentat în cadrul contextului familial ceea ce acum capătă titulatura de personalitate și care prin excelență dictează întregul parcurs al nostru existențial.

Fiică a timpului ei, personalitatea umană își are origini profunde în structura familială a fiecăruia dintre noi. Nu ne naștem cu personalitatea, o dobândim pe parcurs.

Mare parte a procesului emoțional care coordonează activitățile noastre își are cauza în ceea ce a trebuit fiecare să experimenteze în interiorul acestui mecanism numit familie.

Termenul de mecanism poate deranja la prima vedere, dar analizând lucrurile din punct de vedere psihanalitic,

Înțelegem că însăși lipsa conștientizării experiențelor intra-familiale duce la mari dezechilibre existențiale.

Este de la sine înțeles cum contextele de viață, în general, lasă o amprentă decisivă asupra manifestării comportamentale a persoanei.

Iar în privința familiei, noi nu putem discuta despre o ordine exactă și conștientă a evenimentelor ce le-am trăit. Le-am trăit și atât. Fie că a fost plăcut sau nu.

„De ce”-ul acestor experiențe este greu de pătruns. Dar nu și imposibil. Doar că fiecare operațiune presupune uneltele sale specifice.

În ceea ce ne privește, dorim să ne raportăm la o latură mai accesibilă tuturor: experiența în sine ce subzistă în partea vizibilă a memoriei noastre.

Odată revizuit acest aspect, putem începe printr-o atitudine autodidactă, încetul cu încetul, separarea de ceea ce s-a format atunci și ceea ce acum a ajuns să dicteze parte a manifestării ce ne caracterizează.

De îndată ce s-au clarificat aspectele necesității obținerii unei înțelegeri particulare în raport cu cadrul familial, tot ceea ce ne mai rămâne de făcut este asumarea unei didactici care să ne permită însușirea a ceea ce căutăm.

Astfel, separându-ne printr-un act al voinței de ceea ce experiența în sine a produs în interiorul nostru, de o manieră cât mai obiectivă, să supunem analizei întregul proces lăuntric, cu ajutorul studiului comparat, al formelor de

raționament care implică deducțiile și al analizei în cadrul empiric, al experienței care ne definește manifestarea noastră în cel mai intim context existențial: familia!

Cunoaștem, datorită cercetărilor efectuate pe tărâmul psihologiei aplicate, că tot ceea ce poartă titulatura de personalitate capătă formă, structură și substanță în primii șapte ani ai existenței.

Atunci, asemenea unui burete, absorbim cea mai mare cantitate de informație care izbește simțurile noastre în mod continuu.

Factorii educaționali și ambientali ajung să fie decisivi în formarea personalității noastre.

Prin exemplele din jurul nostru, experiențele avute și, în general, influențele mediului extern, personalitatea se naște sub auspiciile tipurilor temperamentale ale fiecăruia.

Reamintim cititorului, în acest punct al expunerii noastre, intenția de a descifra părți aferente comportamentului uman, de o manieră lipsită de complicații raționale și jargon de laborator, în acord cu influența factorilor de ordin intern, dar și extern.

Așadar, prin ajutorul exemplelor de pe tărâmul practic, al cunoașterii oferite de delicatul proces al observării, încercăm să accedem de o manieră inteligibilă la planuri mai profunde ale înțelegerii noastre, cât și a celor din jur.

Fiecare dintre noi ajunge, în cele mai intime momente ale sale, fie să blesteme, fie să binecuvânteze ziua în care și-a cunoscut familia.

Este nevoie de foarte multă sinceritate ca să acceptăm această afirmație!

În cazul în care o facem, bine! Iar de nu, iarăși bine! În fond, discutăm de fațete ale aceleiași monede. Cele două aspecte ale polilor opuși care în general ne încadrează întreaga conduită.

Este necesar să ne facem conștienți de faptul că înțelegerea nu apare prin identificarea cu experiența, ci mai degrabă prin cuprinderea ei de o manieră observabilă, separat de aspectele lăuntrice care poartă denumirea de cauze ale manifestării.

Acest fapt este categoric!

Observăm rezultatele, ghidând atenția în direcția efectelor, ca mai apoi să autoobservăm cauzele, dirijând atenția de data aceasta în interior, fără a ne identifica și cu manifestările specifice lumii interne, supunând procesului analizei întregul șir de informații care ne izbește din exterior și din interior, încercând astfel să captăm înțelegerea a ceea ce suntem acum.

Mereu întâlnim situații în care, atunci când, de o manieră liberă, împărtășindu-ne unii altora intimități, ajungem să ne raportăm la familie, deja se simte sau se observă un nod în gât, indiferent de vârsta participantului la dialog/acțiune.

Este necesar să fim sinceri! Totodată, pe cât posibil, judicioși și analitici.

Apelând de o manieră introspectivă la ajutorul analizei, întrebăm cu intenția de a deveni mai conștienți de ansamblul funcțiilor interne specifice manifestării:

Ce ți-au făcut? Cărui fapt te găsești acum împotmolit în cursul tău prin viață?

Cărui motiv te învăluie avalanșe de amintiri, izvorâte din memoria formată prin ceea ce ai trăit în interiorul familiei?

Sunt atât de multe exemple ce ar putea fi enumerate cu scopul evidențierii importanței cadrului familial în dezvoltarea individului de o manieră pro sau contra, încât s-ar putea umple pagini numai cu un astfel de capitol.

Dar nu se dorește a declanșa o avalanșă emoțională care să afunde și mai mult cititorul în propriile străfunduri psihologice.

Nu se dorește sublinierea a ceea ce deja știm că există în fiecare: durere, melancolie, frustrări, tristeți fără margini, efuziuni de tot felul, atașamente, frici, angoase și un mare etc.

Acest lucru ține de obiectul de activitate al domnilor psihologi, iar pagini întregi deja au fost umplute cu cazuri de tot felul.

Ne întrebăm, oare ce poate naște un haos emoțional neînțeles și doar pătruns la nivel intelectual de o manieră superficială?

Fără a-i cunoaște originile, modul în care s-a dezvoltat, ce efecte produce, etc.

Ce poate exista acolo unde lipsește conștientizarea particulară a experiențelor familiale cu scopul de a primi cândva binecuvântarea înțelegerii?

Cuprinderea acelor elemente profunde care, în ciuda trecerii timpului, ajung să continue prin intermediul personalității, influențând de o manieră subconștientă comportamentul nostru, se dovedește a fi urgentă!

Este necesar să realizăm faptul că din nimic mereu se va naște nimic! Haosul neînțeles ce-l purtăm în interiorul nostru își va extinde tot timpul manifestarea prin ceea ce suntem, în ceea ce poartă denumirea de exterior.

Va propaga mereu în afara noastră aceleași cutume, sisteme de credință rigide și rânzite de greutatea timpului, stări emoționale de foarte joasă frecvență, obiceiuri, deprinderi, etc.

Cu alte cuvinte, aceeași moștenire pe care, la rândul nostru, am primit-o de la înaintașii noștri, moștenire care s-a transformat în temnița noastră, încadrându-ne în tipare neînțelese, făcând din noi doar copii, imitații ale altora.

Nici pe departe nu ne putem considera indivizi cu un centru de gravitație în ceea ce ar trebui cu adevărat să ne individualizeze.

Acest fapt ne încadrează în mod categoric într-o tristă și nefastă existență.

Devenim chipuri sculptate în lemn, imitații umblătoare, ghidați de resorturi foarte intime ce nu au vreo legătură cu autenticul din noi.

S-ar putea argumenta cu ușurință că suntem supuși celor doi poli care, prin forța lor magnetică, dictează viața noastră: behaviorism și nativism și care stau la baza a ceea ce acum presupunem că suntem, incluzând întregul proces familial.

O astfel de afirmație nu poate fi respinsă, totuși, doar o simplă acceptare a acestui fapt în absența unei înțelegeri serioase a întregului ansamblu ce include caracteristicile fenotipice, genotipice, dar și psihologice, cât și animice, împiedică de o manieră rece și neplăcută orice drept la schimbare. La altceva!

Ne forțează la renunțarea totală privitor la viața ce rezidă în noi. La particularitatea noastră.

Indiferent de contextul familial, de condițiile de viață în cadrul cărora ne-am dezvoltat, fie austere sau deosebit de facile, este necesar să înțelegem că noi suntem altceva decât cei din fața noastră, din moment ce deținem ca și bagaj genetic jumătate de la tată, jumătate de la mamă. De asemenea, cei pe care îi privim sunt altceva decât ceea ce suntem noi.

Cuprinzând cu înțelegerea acest aspect important al individualității, afirmăm faptul că sub lumina acestui „altceva” ar trebui să ne dezvoltăm fiecare dintre noi!

Trunchiul unui copac este ceea ce îl definește, dar coroana sa cu ramurile și subramurile sale, unice și irepetabile prin construcția lor, este ceea ce îl împlinește cu adevărat. Diversitatea se reduce la unitate, și invers!

Nu toți am avut șansa să ne naștem în familii cu un potențial ridicat de dezvoltare. Dar asta nu înseamnă că încă de la naștere suntem condamnați la eșec.

Și chiar dacă a existat generozitate din partea vieții și am venit la existență învăluți în cel mai fin puf, nu înseamnă că ni se asigură dreptul la fericire.

Pe tărâmul vieții practice există contrarii teribile! Copii ce provin din familii amărâte, aflându-se la limita subzistenței, emană fericire și genialitate.

Pe când alții, cu tot ceea ce și-ar putea dori cineva vreodată de la experiența terestră, sunt cuprinși de tristeți covârșitoare, melancolii fără margini. Pui de vultur închiși în colivii de aur.

Este urgent pentru fiecare dintre noi, cei ce-și doresc să descopere adevăratul motiv al existenței particulare, adevărata vocație menită să ne îplinească, să dăm voie acceptării a ceea ce suntem în prezent să se nască, prin înțelegerea fundamentului pe care viața noastră s-a clădit: familia!

Înțelegând familia, ne vom înțelege pe noi. Acceptând familia, ne vom accepta pe noi!

Nu discutăm despre o înțelegere mecanică. Nu dorim să inducem activități raționale ce ar putea fi influențate de cantitatea de informații pe care ne-am însușit-o de-a lungul anilor și care ne-ar putea determina să concluzionăm de o manieră sau alta.

Bineînțeles, găsim folositoare și aceste unelte în pătrunderea „*pământului filosofal*”, dar asta nu este totul!

Înțelegerea este foarte intimă, deosebit de particulară și de o manieră foarte clară, în directă legătură cu experiențele fiecăruia.

Readucem în atenția cititorului faptul că și „*causa causorum*” a tot și a toate necesită unelte speciale, iar acestea au fost oferite de foarte puținii reformatori autentici care s-au manifestat pe tapetul existenței de-a lungul timpului, aducând de fiecare dată un mesaj revoluționar, unic în fond, dar care a căpătat forme diferite dintr-o epocă în alta, în cadrul diferitelor civilizații care s-au manifestat.

Iar aceste unelte au presupus mereu metodologii prin care persoana umană să pătrundă în profunzimile sale, de unde să extragă înțelegerea a ceea ce este, atât la nivel micro, cât și la nivel macro.

Să revenim la ceea ce dezbatem acum, la ceea ce suntem și la cadrul familial ca factor determinant al experienței vieții!

Să înțelegem ceea ce este observabil! Atât în interiorul nostru, cât și în exterior ca și manifestare.

Să înțelegem și cu precizia chirurgului care manevrează bisturiul să separăm din noi înșine toate influențele, tot ceea ce este acum baza manifestării noastre și care provine de la cei care cu intenții bune și-au dorit să ne formeze, dar după chipul și asemănarea lor, și nicidecum în conformitate cu ceea ce suntem prin noi.

Ni se aduce la cunoștință faptul că până și infernul este pavat cu intenții bune. Să se înțeleagă în acest context infernul ca o neîmplinire a particularității persoanei.

Ce-a fost o să mai fie! Și ceea ce este va continua să dăinuie. Revalorizarea noastră înșine, reîncadrarea noastră pe un plan superior vieții trebuie să aibă loc aici și acum!

Să privim detașați conglomeratul de manifestări ce există acum! Prin noi, prin părinți, prin bunici, prin străbunici, etc. Să privim și să înțelegem!

Suntem la fel? Acționăm la fel? Tindem oare să dictăm de aceeași manieră urmașilor noștri?

Dacă da, atunci unde este noul aici? Unde este unicul și irepetabilul în fiecare, conform psihologiei contemporane?

De ce să acceptăm tipare ale căror consecințe le cunoaștem deja? Sau credem că dacă vom urma la indigo aceleași lucruri, vom putea experimenta „*altceva*”-ul? Nimic mai fals!

Să ne amintim de Einstein, care în încercarea lui de a defini nebunia menționează, de o manieră deosebit de profundă, faptul că a face același lucru în mod repetat, așteptând de fiecare dată rezultate diferite, încadrează persoana într-o astfel de manifestare.

Să privim, să înțelegem, să ne revoluționăm! Din interior spre exterior.

O moștenire autentică nu presupune asumarea unor comportamente și sisteme de credință care au funcționat la

înaintașii noștri. Învechite, pietrificate și lipsite de noutate, ancorate în părți ale timpului deja trecute! Nicio perpetuare a unor curente, valori morale, a căror valabilitate se schimbă de la o epocă la alta.

Autentica moștenire o reprezintă adevăratul fundament pe care cel ce urmează poate contribui cu particularitățile sale cu care a fost înzestrat de natură la dezvoltarea ascendentă a cadrului familial. Iar acest fundament este chiar calitatea animică a familiei noastre.

Din păcate și nu într-un mod condamnabil, am ajuns să fim precum părinții noștri, vie exprimare a părinților lor și părinților părinților lor.

Ați putea cu ușurință să spuneți: nu este adevărat! Eu nu mă comport ca părinții mei! Eu nu merg, nu mă îmbrac, nu vorbesc ca ei.

Ceea ce am eu ei nu au avut. Drept urmare, sunt diferit. Dar toate acestea sunt doar forme fade, exterioare. Frunze în bătaia vântului.

Noi încercăm să pătrundem fondul situației. Ceea ce în profunzime există resorturi deosebit de intime care trec de la o generație la alta și care acaparează parte din viața noastră.

A nu se înțelege greșit! Familia este deosebit de importantă. Merită respectată așa cum este, căci datorită ei respirăm astăzi.

Dar una este mulțumirea și alta este împlinirea rostului vieții noastre. Cu mult diferit de ceea ce ni s-a indus prin familie.